

Nr 49.

Ankom till riksdagens kansli den 2 juni 1921 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om restitution av tull för stärkelse, använd för tillverkning av sirap.

(1:a avd.)

Närvarande: herrar Röing, Antonsson, Wijk, Gustaf Nilsson, K. A. Nilson, Örne, Åhlmans Olof Olsson, Eriksson i Grängesberg, Olsson i Kullenbergs-torp, Olsson i Ramsta, Lithander, Johansson i Kullersta*, Rune*, Björns-son*, Vennersten*, Grevesmühl*, Sköld, Kant, Lövgren i Nyborg och Brännström.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 191, har herr Höglund hemställt, »att riksdagen ville bevilja tillverkare av sirap ur utländsk stärkelse restitutionsrätt för av dem erlagd tull för stärkelsen, om av generaltullstyrelsen för ändamålet utfärdade kontrollbestämmelser efterkommas».

Då 1913 års riksdag i anledning av en av Kungl. Maj:t framlagd proposition, nr 35, vidtog viss sänkning av tullsatserna för socker, beslutade riksdagen samtidigt, i enlighet med vad Kungl. Maj:t i sådant hänseende föreslagit, att sänka tullen för sirap (rubrik 161) från 10 öre till 5 öre för kilogram. Någon nedsättning av tullen för stärkelse (rubrik 83), vilken sistnämnda tull, tillkommen i syfte att skydda den inhemska tillverkningen av stärkelse ur svensk potatis, utgjorde och alltjämt utgör 20 öre för kilogram, ifrågasattes därvid icke. Anledning att avväga tullsatsen för stärkelse efter tullsatsen för sirap ansågs uppenbarligen icke föreligga, alldenstund stärkelse då icke i avsevärd grad utgjorde råvara vid den svenska sirapstillverkningen. För nämnda tillverkning, vilken bedrevs allenast av svenska sockerfabriksaktiebolaget, kommo nämligen, på sätt motionären erinrat, sockerbeter till användning såsom den huvudsakliga råvaran, under det att glykos eller stärkelsesirap, som framställes av stärkelse, endast i obetydlig mängd plägade tillsättas för att förekomma kristallisering av varan. Inom sakkunniga kretsar då för tiden

Utskottet.

Historik.

torde man hava ansett överhuvud omöjligt att framställa en tillfredsställande sirap huvudsakligen ur glykos. Ett uttryck för en sådan uppfattning gav i motiveringen till en vid 1914 års senare riksdag avlåten proposition (nr 232) om vissa ändringar i sockerbeskattningsförordningen och tulltaxan dåvarande chefen för finansdepartementet, då han anförde:

»Det torde knappast finnas någon som helst utsikt att vinna avsättning för sirap, uppblandad med mer svensk stärkelsesirap än som är behövt för att hindra sirapens kristallisation samt för att förbättra smaken å vissa kvaliteter betsirap.»

Motionen.

I den föreliggande motionen har anförts, att det numera lyckats att vid en år 1914 anlagd glykosfabrik (Aktiebolaget svenska stärkelse-intressenter) framställa samt att inom landet vinna avsättning för en sirap, innehållande mer än 50 procent stärkelsesirap. Vidare har motionären anförts följande:

»Under tiden 1 september 1919 till 1 oktober 1920 framställdes sålunda vid nämnda fabrik sådan sirap, innehållande ej mindre än 4 miljoner kilogram stärkelsesirap.

Kolhydrathalten i sådan sirap är lika hög som i bästa sockersirap.

Under sådana förhållanden synes det mig vara oriktigt, att utom landet tillverkad sockersirap åtnjuter ett betydande skydd gentemot inom landet till större delen av stärkelse tillverkad sirap av lika god beskaffenhet.

Då emellertid näppeligen varken en sänkning av den nuvarande stärkeltullen till 5 öre eller en höjning av sirapstullen torde kunna ifrågakomma, anser jag det lämpligast att vid tillverkning av sirap ur utländsk stärkelse bevilja tullrestitution av den för råvaran, stärkelse, erlagda tullen.

Detta torde vara så mycket lättare att genomföra, som Kungl. Maj:t redan i ett fall vid tillverkning av sirap ur utländsk stärkelse beviljat sådan tullrestitution vid sirapens utförsel ur riket. Den härvid erforderliga kontrollen utövas av generaltullstyrelsen.

Den inhemska potatisodlingen och stärkelseindustrin beröras icke av en dylik tullrestitution, enär förut under normala tider aldrig någon inhemska stärkelse i avsevärd mängd använts som råmaterial för sirap. Dessutom kan stärkelse aldrig under normala tider tänkas kunna framställas inom landet så billigt, att densamma skulle kunna användas till en inhemska fabrikation av sirap i konkurrens med utlandet.»

Vid motionen finnes fogad en promemoria, som innehåller, bland annat, utdrag ur det anförande till statsrådsprotokollet, som åtföljde ovan omnämnda proposition nr 35 till 1913 års riksdag. I nämnda anförande finnes meddelad en sammanställning av siffror för den inhemska produktionen samt för importen av sirap under åren 1907—1911. Under återopande härav har motionären slutligen anförts, att det av honom framställda förslaget avsåge att möjliggöra, att större delen av

den normala sirapsimporten, vilken enligt nämnda sammanställning utgjorde 14,969,000 kilogram, skulle kunna tillverkas inom landet.

I anledning av förevarande motion har bevillningsutskottet i grundlagsenlig ordning utverkat Kungl. Maj:ts befallning

Utredning.

dels till generaltullstyrelsen att avgiva utlåtande över motionen samt att därvid, bland annat, ej mindre yttra sig angående möjligheten och sättet att åstadkomma betryggande kontroll vid sådan tullrestitution som i motionen åsyftas, än även avgiva förslag till avfattning av erforderliga bestämmelser i ämnet,

dels till 1921 års sockersakkunniga att över motionen avgiva det yttrande, vartill de sakkunniga kunde finna densamma giva anledning,

dels ock till den av Kungl. Maj:t den 5 maj 1916 tillsatta livsmedelslagstiftningskommittén att likaledes avgiva det yttrande, vartill kommittén kunde finna motionen föranleda.

De utlåtanden, som med anledning härav avgivits och numera överlämnats till bevillningsutskottet, finnas i transumt såsom bilagor fogade vid detta betänkande. Sockersakkunniga och livsmedelslagstiftningskommittén hava var för sig förklarat sig från sina särskilda utgångspunkter icke kunna förorda bifall till motionen. Bevillningsutskottet har ytterligare tagit del av två till utskottet inkomna skrifter, i vilka Aktiebolaget svenska stärkelseintressenter, närmast med anledning av livsmedelslagstiftningskommitténs och sockersakkunnigas ovannämnda utlåtanden närmare utvecklat de i motionen framförda synpunkterna, ävensom av ett vid den ena skriften fogat yttrande av professorn i kemisk teknologi vid tekniska högskolan Carl Kullgren.

På sätt generaltullstyrelsen i sitt i ämnet avgivna utlåtande erinrat, är restitution av tull för utländsk vara, som använts inom landet för framställning av annan vara, enligt vår tullagstiftning i regel icke medgiven i andra fall än då den framställda varan exporteras. Den form av tullrestitutionsrätt, som omförmäles i § 12 tulltaxeförordningen och vilken gäller restitution av tull för materialier till nybyggnad, förbyggnad eller reparation inom riket av fartyg m. m., utgör härifrån ett undantag, i det att sistnämnda rätt icke är bunden vid villkoret om export. Den gäller nämligen, vare sig fartyget är svenskt eller utländskt. Men denna restitutionsrätt är betingad av särskilda förhållanden. I sådant hänseende framhåller generaltullstyrelsen, att restitutionsrätt för skeppbyggnadsmaterialier införts i syfte att bereda uppsving inom det svenska skeppbyggeriet och är avsedd att bereda den svenska skepps-

*Utskottets
yttrande.*

byggnadsnärings stöd vid konkurrens med motsvarande utländsk industri. Detta undantag är särskilt påkallat med hänsyn till fartyg, vilka gå i utländsk fart. För övrigt har, enligt vad generaltullstyrelsen vidare meddelat, vid åtskilliga tillfällen blivit ifrågasatt, huruvida icke denna lagstiftning, då den i sin nuvarande form innebure en premiering för användning av utländskt material till skeppsbyggnad, borde omläggas på annan grund. I anledning härav anser styrelsen bestämmelserna i § 12 tulltaxeförordningen icke lämpligen kunna åberopas såsom särskilt stöd för införande av den i motionen ifrågasatta restitutionsrätten, som ju hänförde sig till ren förädlingsverksamhet.

Bevillningsutskottet delar denna av generaltullstyrelsen uttalade uppfattning. Medgivandet av rätt till tullrestitution under de villkor, som i motionen ifrågasatts, skulle i själva verket innebära införandet i vår tullagstiftning av en nyhet, som är för densamma främmande. Några omständigheter, som skulle kunna motivera en sådan undantagsställning för stärkelsesirapsindustrien, hava enligt utskottets mening icke förebegrats. Det skulle därför vara att förvänta, att, därest denna industri erhöle den ifrågasatta förmånen, även andra industrier kunde göra gällande berättigade anspråk på understöd i motsvarande form.

För övrigt vill utskottet framhålla, att förevarande spörsmål nära sammanhänger med frågan om tullskydd för stärkelsehaltiga preparat, en fråga, som givetvis kommer att bliva föremål för prövning av tull- och traktatkommittén.

Vid nu angivna förhållanden har utskottet icke ansett sig kunna tillstyrka motionen eller förorda åtgärder i dess syfte.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion II:191 av herr Höglund, om restitution av tull för stärkelse använd för tillverkning av sirap, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 2 juni 1921.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Bilaga 1.

GENERALTULLSTYRELSEN.

Till riksdagens bevillningsutskott.

Rätt till restitution av erlagd tull för utländsk stärkelse, som använts till framställning av glykos, har av Kungl. Maj:t medgivits aktiebolaget Svenska stärkelseintressenter genom resolution den 1 oktober 1920, varav avskrift här bilägges. Detta medgivande, vilket lämnats jämlikt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, är emellertid, såsom sagda författningsrum förutsätter, inskränkt att gälla endast *vid utförsel* av sålunda framställd glykos. I en särskild ansökning har bemälda bolag hos Kungl. Maj:t anhållit om restitutionsrätt jämväl för tull för sockersirap, då sådan blivit använd såsom tillsats till nämnda fabrikat. Kungl. kommerskollegium och kungl. generaltullstyrelsen, som denna dag avgiva underdånigt utlåtande över nämnda ansökning, tillstyrka resolutionens utsträckande att omfatta restitutionsrätt även i sist omnämnda fall.

Någon författningsbestämmelse, enligt vilken rätt till motsvarande tullrestitution beträffande utländsk stärkelse, använd till framställning av glykos (stärkelse-sirap) för förbrukning *inom landet*, skulle kunna medgivas, finnes icke.

De fall, då restitution av tull för utländsk vara, som inom landet använts till framställning av annan vara, må åtnjutas eller kan medgivas (»tullfri förädlingsrörelse»), äro angivna i § 13 tulltaxeförordningen, och gälla samtliga endast under det villkor, att den framställda varan exporteras. Enär sålunda all tullfri förädlingsrörelse är begränsad till sådana fall, då den förädlade varan utförts ur landet — eller jämlikt § 13 mom. 7 tulltaxeförordningen i och för sådan utförsel upplagts på restitutionsupplag — finnes för närvarande icke någon motsvarighet till den restitutionsrätt, som i motionen blivit ifrågasatt.

Visserligen finnes en form av tullrestitutionsrätt, nämligen den i § 12 tulltaxeförordningen omnämnda rätten till restitution av tull för materialier till nybyggnad, förbyggnad eller reparation inom riket av fartyg m. m., vilken icke är bunden vid villkoret om export, enär restitutionsrätten gäller vare sig fartyget — respektive i mom. 2 av samma § omnämnda föremål — är svenskt eller utländskt. Restitutionsrätten för skeppsbyggnadsmaterialier infördes i syfte att bereda uppsving inom det svenska skeppsbyggeriet och är avsedd att bereda den svenska skeppsbyggnadsnäringen stöd vid konkurrens med motsvarande utländsk industri. Vid åtskilliga tillfällen har emellertid blivit ifrågasatt, huruvida icke denna lagstiftning, då den i sin nuvarande form innebure en premiering för användning av

utländskt material till skeppsbyggnad, borde omläggas på annan grund. I anledning härav kunna enligt styrelsens förmenande bestämmelserna i § 12 tulltaxeförordningen icke lämpligen åberopas såsom särskilt stöd för införande av den i motionen ifrågasatta restitutionsrätten, som ju är att hänföra till ren förädlingsverksamhet.

Förutom de i ovanberörda §§ 12 och 13 tulltaxeförordningen angivna fall kan enligt nämnda förordning restitution av rätteligen debiterad och erlagd tullavgift endast förekomma i de i andra stycket av § 11 därstädes omförmälda undantagsfall. Första stycket i samma § innehåller nämligen den allmänna bestämmelsen, att sådan tullavgift icke må restitueras, även om varan återutföres. Genom särskilda författningar är emellertid restitution av tullavgift medgiven i ytterligare två fall. Det ena av dessa, nämligen den i § 43 mom. e tullstadgan omförmälda restitutionen till järnvägsstyrelse av förskotterad tull för vara, vilken icke av godsets adressat blivit utlöst, kan dock icke jämföras med de övriga formerna av tullrestitution och är icke att räkna såsom något undantag från bestämmelsen i § 11 tulltaxeförordningen. Godset har nämligen icke kommit adressaten tillhanda och järnvägens befattning med godset är endast grundad på dess ställning såsom ombud för den utländske avsändaren. Den andra nu avsedda restitutionsformen är den rätt till tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara, som är medgiven genom kungl. förordningen om sådan restitution den 13 december 1912 (Svensk författningssamling nr 355). Denna restitutionsrätt, som endast kan lämnas handelsidkare (»handelsrestitutionen»), gäller blott vara, som icke efter införelsen undergått någon bearbetning eller förändring, och anges i författningen såsom ett undantag från § 11 tulltaxeförordningen.

Därest den nu ifrågavarande motionen anses böra vinna avseende, torde bestämmelserna om den däri avsedda restitutionsrätten böra, liksom rätten till handelsrestitution, givas formen av undantag från nyssnämnda författningsrum.

Beträffande själva sakfrågan, huruvida med hänsyn, å ena sidan, till gällande tulltaxas bestämmelser angående tull för stärkelse, sirap och stärkelsesirap samt, å andra sidan, till stärkelsesirapsindustrien och de industrier och näringar, på vilka ett dylikt medgivande skulle utöva inflytande, skäl må anses föreligga för bifall till motionen, därom torde generaltullstyrelsen icke hava att göra något uttalande. Styrelsen anser sig endast böra framhålla, att, därest det begärda stödet finnes böra givas stärkelsesirapsindustrien genom ett insläende på den förut icke beträdda vägen att medgiva rätt till restitution av tull för råämnena till varor för inrikes förbrukning, det väl icke torde vara uteslutet, att andra industrier finnas, vilka kunna komma med lika berättigade anspråk på understöd i motsvarande form för sin verksamhet.

Rörande frågan, vilka kontrollbestämmelser, som skulle knytas till ett eventuellt medgivande av den begärda restitutionsrätten, får styrelsen till en början erinra, att de i Kungl. Maj:ts ovanberörda resolution den 1 oktober 1920 angående restitutionsrätt för aktiebolaget Svenska stärkelseintressenter fastställda kontrollbestämmelser äro avfattade i enlighet med de principer, som i allmänhet blivit följda av Kungl. Maj:t vid utfärdande från och med den 25 juni 1917 av resolutioner angående restitutionsrätt jämlikt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen. Dessa principer, som kunna sägas ytterst vila på det enligt kungl. kungörelse den 11 juni 1915 (Svensk författningssamling nr 252) införda tillägget till första stycket i sagda

författningsrum, att rätt till tullrestitution enligt detta moment endast må lämnas åt näringsidkare, som är känd såsom synnerligen redbar och solid samt i övrigt prövas lämplig, äro närmare utvecklade i ett kungl. brev till generaltullstyrelsen den 25 juni 1917 av den lydelse, som framgår av generaltullstyrelsens cirkulär den 11 juli samma år, varav ett tryckt exemplar här bilägges. Härjämte bifogar styrelsen styrkt avskrift av det utlåtande med förslag till kontrollbestämmelser, som tullkammaren i Karlskrona avgav den 24 mars 1920 i anledning av den ansökning från aktiebolaget Svenska stärkelseintressenter, som föranledde omförmälda resolution. I denna grundas restitutionsrätten på bolagets egna, på i resolutionen angivet sätt styrkta viktuppgifter, och tullkammarens kontrollverksamhet är beträffande varans framställning inskränkt till vissa på obestämda tider företagna åtgärder till kontroll av bokföring och fabrikation. Sedan exportvaran angivits till utförsel, är den emellertid underkastad liknande kontroll som oförtullat gods.

Tullkammaren i Karlskrona, från vilken generalstyrelsen i nu föreliggande fråga infordrat utlåtande, som därhos bifogas, har däri, efter ett referat av kontrollåtgärderna enligt Kungl. Maj:ts förenämnda resolution den 1 oktober 1920, anført, att, därest restitutionsrätt skulle beviljas tillverkare av till inrikes förbrukning avsedd stärkelsesirap för av dem erlagd tull för den vid fabrikationen använda stärkelsen, kontrollen från tullverkets sida för att bliva effektiv kunde vinnas endast genom daglig tillsyn å fabriken av tulltjänsteman under den tid utländsk stärkelse där användes för ifrågavarande fabrikation. Innan den omläggning av de principiella villkoren för restitutionsrätt enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, som omförmäles i nyssberörda kungl. brev den 25 juni 1917, blev vidtagen, förekom i vissa fall vid medgivande av sådan restitutionsrätt påbjudande av dylik offentlig kontroll. Så skedde t. ex. beträffande tillverkningen av punsch för export. Huru villkoren i sådant fall avfattades, framgår av bilagda avskrift av resolution den 24 november 1911 för firman J. Cederlunds söner. I ett speciellt fall är emellertid tillverkning under offentlig kontroll i författning påbjuden såsom villkor för restitutionsrätt, nämligen genom bestämmelse i andra stycket av § 1 i kungl. förordningen angående restitution av erlagd sockerskatt eller befrielse från sådan skatt för socker, som använts vid tillverkning av exportvaror, den 15 maj 1908 (Svensk författningssamling nr 37) därest restitution av sockerskatt önskas efter den kvantitet socker, som i och för tillverkningen bevisligen blivit använd.

I likhet med tullkammaren i Karlskrona anser generaltullstyrelsen, att vid ett bifall till motionen såsom villkor för restitutionsrätt bör föreskrivas, att över tillverkningen skall genom tullverket utövas fortlöpande kontroll. Denna kontroll bör gälla åtgången därvid av vederbörligen införtullad utländsk stärkelse och utlämnandet till fabrikanten av sålunda framställd stärkelsesirap. Fastställandet av de närmare föreskrifterna angående ordnandet av denna kontroll torde dock lämpligen böra överlåtas åt Konungen.

Ett eventuellt bifall till motionen skulle i enlighet med vad styrelsen sålunda anført kunna givas förslagsvis följande form.

Utan hinder av bestämmelsen i § 11 av nådiga förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911 må tillverkare av stärkelsesirap (glykos) vid varans utlämnande från fabriken åtnjuta rätt till

restitution av erlagd tull för utländsk stärkelse, som blivit använd vid sådan tillverkning, under villkor att tillverkningen sker under fortlöpande kontroll från tullverkets sida på sätt av Konungen närmare föreskrives.

Stockholm den 29 april 1921.

Under generaltulldirektörens frånvaro:

GUSTAF BERGENSTJERNA.

Ivar Kullgren.

Bilaga 2.

Till riksdagens bevillningsutskott.

Genom beslut av statsmakterna hava de båda sockerfabriksaktiebolagen tillförsäkrats garanti för täckning av godkända kostnader för inköp och förädling av 1919, 1920 och 1921 års betskördar. För att skydda staten för eventuella förluster på grund av dessa garantier har den utländska konkurrensen måst utestängas medelst införande av importmonopol å socker under garantitiden. Beträffande sirap har visserligen ansetts att införselmonopol ej skulle vara nödvändigt, men å andra sidan ligger det givetvis i statens intresse, att bolagens försäljningsmöjligheter för sirap icke genom särskilda, nya anordningar under garantitiden påverkas i ogynnsam riktning. Försäljningen av sirap, liksom bolagens övriga verksamhet, beröres nämligen av den lämnade garantien. Ur denna synpunkt sett torde det näppeligen vara förenligt med statens intresse, att den i motionen begärda åtgärd vidtages under garantitiden.

Utan att ingå på frågan i vad mån den ifrågavarande produkten, stärkelse-sirap, verkligen kan konkurrera med sockersirap, och om produktionen av den förra är förtjänt av särskild uppmuntran, ha sakkunniga dock ansett sig böra framhålla den nu föreliggande frågans sammanhang med de statliga anordningarna på vår sockermarknad, enär det torde vara denna synpunkt, som närmast berör sakkunnigas allmänna uppdrag.

Härtill kommer att så länge tull över huvud taget är gällande för viss vara — i detta fall stärkelse — torde det böra föreligga alldeles särskilt bärande skäl för att bereda visst industriföretag, som förarbetar varan, sådant allmänt undantag från den gällande tullbestämmelsen, som i motionen åsyftas. Några dylika skäl hava i detta fall icke förebragts, och sakkunniga äro för övrigt icke övertygade om, att konsumtionen — som torde kunna fullt tillgodoses med socker-

sirap till för närvarande relativt gynnsamma pris — finge något egentligt gagn av att det i motionen åsyftade företaget tillerkändes förmånen av tullrestitutionen.

Sakkunniga hava alltså ansett sig icke hava anledning förorda motionens bifallande.

Stockholm den 26 april 1921.

Å sakkunnigas vägnar:

AXEL VON SNEIDERN.

Carl Mannerfelt.

Bilaga 3.

Till riksdagens bevillningsutskott.

Då kommittén ansett sig hava anledning antaga, att syftet med motionens remitterande till kommittén i första hand varit att erhålla upplysning om den i motionen omförmälda varans sammansättning och beskaffenhet, har kommittén anmodat sin sakkunniga kemist docenten vid tekniska högskolan, civilingenjören Th. Sundberg att undersöka densamma; och får kommittén härmed överlämna ett av docenten Sundberg till kommittén härom avgivet yttrande.

Såsom härav framgår, har det i allmänna handeln inköpta provet av varan i fråga visat sig innehålla ej mindre än omkring 72 procent glykos med en icke obetydlig tillsats av sackarin. Om också glykos i och för sig måste anses för en fullt oklanderlig produkt, som särskilt vid karamellfabrikationen äger en icke ringa betydelse, lärer en sirap, vid vars framställning använts en så stor mängd glykos som i förevarande fall ägt rum, och vilken icke torde kunna uppfylla det med densamma avsedda ändamålet att brukas såsom sötningsmedel med mindre densamma blivit tillsatt en icke obetydlig mängd sackarin, icke kunna betraktas som ett tillfredsställande ersättningsmedel för socker, vilket väl dock måste anses utgöra den förnämsta uppgiften för en vara, som i den allmänna handeln betecknas såsom sirap. Enligt kommitténs mening föreligger sålunda här ett fall, då en vara säljes under viss benämning, som ger densamma sken av att utgöra ersättningsmedel för ett annat livsmedel, utan att densamma uppfyller de fordringar, man har rätt att uppställa på ett dylikt ersättningsmedel.

Då detta strider mot en av de grundtankar, kommittén hävdad vid fullgörandet av sitt uppdrag att utarbete förslag till en enhetlig, utvidgad livsmedelslagstiftning, och då, såsom docenten Sundberg påvisat, det pris, som nu ifrågasvarande vara i allmänna handeln betingar, är alldeles för högt i förhållande till

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 7 saml. 42 häft. (Nr 49.)

dess verkliga värde och till och med högre än samtidigt gällande pris å motsvarande mängd socker, kan kommittén från sina utgångspunkter ej finna skäl att förorda bifall till den i förevarande motion gjorda framställningen.

Stockholm den 24 mars 1921.

På livsmedelslagstiftningskommitténs vägnar:

WALTER KANT.
